

RIGID TRAINING

Spankpovídka podle Discipline4boys, Rigid training, Training of Thomas

„Hele, takhle to fakt nejde,“ řekl mi Filip po několika marných pokusech, který jsem udělal, abych mu vyhověl. „Ty neumíš nic. Nevíš, jak se máš chovat, co máš dělat.“ Stál jsem jako idiot. „Říkal jsi, že už nějaký zkušenosti máš, ale umíš hovno.“

„Tak snad se to časem naučím,“ snažil jsem se ho upokojit. Tvářil se dost nasraně. Pak prohlásil: „Co z toho budu mít ale já? Přijal jsem tě jako otroka a ještě se mi z tebe ani nepostavil pták. Chováš se jak prodavač v cukrárně.“

Tak takhle končilo moje úsilí vetřít se k někomu jako otrok nebo sluha. Už se o to rok pokouším. Pokaždý stojí mému pokusu v cestě tisíc překážek. Jednou je zájemce z Brna nebo z Prahy. Jindy jsem mu moc mladej, nebo by zas chtěl dvanáctiletýho kluka. Někteřej se zase nelíbí mně. Já to mám taky blbý, přes tejdén dřepím ve škole, o víkendech makám, abych nemusel prosit o každou almužnu naše. Taky ty inzerenty občas provokuju, že se přihlásím, ale pak hraju mrtvýho brouka.

Ono se mi to hezky fantazíruje večer před zrcadlem, nebo v posteli. Dokonce si i nasadím pouta (pak je zubama odemykám), několikrát jsem s nima šel i spát, abych viděl, jaký bude probuzení jako v zajetí. A pomalu se svlíkám, až mi triko sklouzne přes spoutaný ruce a zůstane viset na poutech. A zubama si rozepínám zip u riflí a stáhnou si je o desku stolu. A dělám dřepy a kliky. A před zrcadlem vkleče žádám vychovatele o udělení trestu. A přivazuju se k posteli jako k trestný lavici. Nastavím si zrcadlo, abych si viděl do ksichtu a na svaly napnutý v řemenech a na prdelku připravenou k výprasku. A krásně se při tom vyhoním.

Ale když já bych si to chtěl vyzkoušet živě. Na těch klipech to vypadá suprově. Tak jsem si to doma maloval, vysnil a je z toho debakl.

A teď stojím nahej před Filipem, pták mi z něj stojí, ale nevím, jak se mám tvářit, co mám říkat. Jediný, co jsem se naučil, je ANO, PANE. A i to mi připadá nějaký blbý.

„Hele, já ti dám ještě šanci. Ale bude to dost drsný.“

„No jo. Tak co mám udělat?“

„Pošlu tě na pár dní do výcvikovýho střediska. Mám tam pár kámošů. Ale jen jestli chceš. Nutit tě nebudu. Je to tam fakt drsný.“

„A tys tam u něčeho byl? Co se tam dělá?“

„Hele, nevyptávej se. Řekni jasně – chceš tam, nebo ne?“

„No tak jo. Ale rád bych předem něco o tom věděl.“

„Poznáš to tam dokonale.“

Strana 1 (celkem 7)

Naložil mě do auta a někam jsme jeli.

Dojeli jsme do vesnice, projeli jsme skrz ni a zastavili jsme před vratama bývalýho velkostatku. Uprostřed objektu čelem k vesnici stál takovej venkovskej patrovej zámeček a od něj pokračovaly budovy stájí a stodol kolem dokola. Tvořily uzavřenej obdélník a uprostřed byl velkej dvůr.

Filip zazvonil, nějakej chlap otevřel bránu a vjeli jsme dovnitř. Vystoupili jsme, Filip zašel do obytný budovy a za chvíli se objevil s nějakým chlapem s bradkou. Něco si povídali, Filip ukazoval na mě, chlap kejval, pak mi Filip zasalutoval, nasednul do auťáku, projel průjezdem a brána se za ním zavřela. Zůstal jsem stát uprostřed dvora. Kolem budov byl vybetonovanej širokej chodník, prostředek zatravnili.

Rozhlížel jsem se kolem. Užší průčelní stranu zabíral zámeček, protější stranu zaujaly tři vysoký stodoly. V obou delších křídlech byly vidět různé dveře, dvířka, okna, jak tam kdysi byly chlívký, stáje a konírny. Upoutala mě zvláštní stavbička asi nově dodělaná. V jednom místě – tam kde kdysi asi byly chlívký pro prasata a kozy – chyběla střecha, koruny zdí byly kryté sešikmenými taškami. Vypadalo to jako kabiny záchodků bez střechy, bylo jich dvanáct, a asi v polovině výšky byly kryty mřížemi. Rovněž vstupní dveře byly mřížové. Když jsem postoupil blíž, zpozoroval jsem, že v některých kójích sedí, klečí nebo se krčí na čtyřech několik nahých kluků. Postavit se v nich nemohli, protože jim v tom bránila ta mříž místo stropu.

Víc jsem si to prohlídnout nemohl, protože mě najednou chytli dva chlapi v maskáčích a kuklách za ruce. „Tak pojď, mladej, ještě budeš mít plno času si to tady prohlídnout.“ Zkroutili mi ruce dozadu a zacvakli na nich pouta. „Jdeme. Od teď se na nic neptej, budeš jen odpovídat a říkat ANO, PANE,“ významně si pohladil obušek, kterej měli zastrčenej za opaskama.

Přivedli mě ke dveřím v budově těsně vedle zámečku. „Stoupni si čelem ke zdi, čelo opři o zed' a dva kroky vzad. A rozkročit.“ Asi jsem to dělal pomalu, protože mě pendrekem š'ouchnul zezadu do koulí, až se mi zatmělo před očima. Stál jsem tam dost dlouho, už se mi skoro zavíraly oči, slunce mě pálilo do zad. Za nějakou dobu mě strážnej š'ouchnul do prdele: „ Tak se pojď představit, zmrde.“

Vešli jsme dovnitř. Místnost byla prázdná. Strážní se postavili ke dveřím.

Přistoupil ke mně chlap v maskáčích, do půl těla svlečenej, udělanej – svaly vymakanější než já – přes oči masku. Sundal mi pouta.

„Svlíkni se. Hadry tady otrok nepotřebuje.“

„Všecko?“

„Nerozuměl jsi? A za každou blbou otázku budeš potrestanej. Tak dělej s tím svlíkáním.“

Strana 2 (celkem 7)

2 (7)

Tak jsem stáhnul triko přes hlavu, sundal kecky, ponožky, dal zip u riflí do polohy „vypnuto“, svlíknul kalhoty, nakonec jsem sešoupl slipy z boků a přes nohy dolů. Trošku jsem ty hadry srovnal ke zdi.

„Tak a teď trest za porušení pravidel. Předpaž. Pořádně.“ Přes natažený ruce mi položil pendrek. „A dřepy. Dvě stě. A počítej si nahlas.“

Tak jsem začal. Jsem dost trénovanej. Ale při druhý stovce už jsem funěl a vrzalo mi v koleni. Asi při sto osmdesáti jsem se zavíklal a pendrek spadnul na zem.

„Ale. Chlapec nesplnil rozkaz. Tak to musíme přitvrdit.“ Nechal mě vstát a na koule mi pověsil závaží. Zase jsem musel předpažit. Na ruce mi zavěsil dvě kovový koule asi po třech kilech.

„A dřepy. Dvě stě. A pořádně počítat.“

V druhý stovce už ze mě lilo – od krku po páteři na prdel a z podpaží. Celý tělo mě bolelo, svaly na stehnech jsem už necejtil, těžký bylo nejen vstát, ale i jít do dřepu.

Zase jsem to dotáhnul někam ke sto sedmdesáti, sednul jsem na zadek a svalil se.

„Potřebuješ, hochu, cvičit, cvičit, cvičit. Nemáš žádnou fyzičku. Tak si uděláš pár kliků. Podpor ležmo za rukama a předvedeš mi stovku parádních kliků.“

Ruce jsem unavený neměl, takže sedmdesát kliků jsem zvládnul hravě. Pak to šlo už pomalejc. Ruce od potu mi klouzaly po podlaze. Z čela jsem na dlaždicích vykapal jezírko. Po stovce jsem zůstal ležet na mokrý podlaze.

„Boy, nepřišel ses sem válet. To jsi měl zůstat doma. Vztyk a ruce za hlavu.“ Stoup’ si ke mně, prohlídnul mě, prohmatl mi svaly, štípal mě do bradavek, poplácal po břiše, prohmatl koule, ptáka a prdel.

„Tak dobrý. K výcviku jseš připravenej.“ Kejvnul na strážné. Ti mi na krk nasadili koženey obojek s cvočkama a připnuli na něj zámek. Stejný obojky mi přiřevnili na zápěstí a na kotníky.

Polonahej chlap ještě dodal: „Ubytovanej budeš v kleci se čtyřma vejpraskama denně.“

Pak mě strážní vyvedli ven. Došli jsme k těm kójím, který vypadaly jako klece pro psy. Do jedný volný mě strčili a zabouchli za mnou mříž. Podlaha byla betonová a na ní stála miska s vodou.

Na střeše hlavní budovy byla věžička a v ní hodiny. Takže jsme věděli, kolik je. V poledne přišli strážní pro čtyři kluky. Mě vzali s nima. Dovedli nás do jedný z těch zadních stodol. Každýmu byl určenej jeden ze čtyř výprasků – přes chodidla rákoskou, na zadek řemenem, na záda dűtkama a bičem, když ho přivázali za ruce ke stropnímu trámu.

3 (7)

Ani jsem se moc nestačil rozhlídnout. Nařídili mi lehnout zádama na prkenný pódium, roztažený ruce mi přicvakli karabinama ke kruhům v rozích pódia, nohy chytli do smyčky a vytáhli nahoru k rámu, kterej zakončoval protější stranu pódia.

Dva maskovanci chytli rákosky a začali mě švihat přes chodidla.

Zezačátku se to dalo vydržet. Ale pak mě několikrát vzali přes prsty, přes malíčky, a to už mi ta bolest projela jako žhavej drát skrz nohu až do ramene. Chodidla se mi zdály bejt narostlý, jako by byly obalený nějakou vatou. Škubal jsem se na připoutaných rukách, nadzvedával jsem zadek, ale nohama se nedalo nikam uhnout. Tak jsem začal řvát. „Drž hubu. Podruhý dostaneš roubík.“ Konečně přestali. Ani nevím, kolik mi jich naložili. Odvázali mě, těžce jsem se zvedal a na chodidla jsem si nemoh' skoro stoupnout. Chtěl jsem našlapovat na okraje chodidel, ale i to děsně bolelo. Tak jsem šel na čtyři a doplazil jsem se se strážným do svý klece. Tam jsem si zbitý chodidla masíroval a pofoukával. Namočil jsem si ruce do misky s vodou a bolavý chodidla jsem chladil.

Když nás zavřeli, vyzvedli strážní další čtveřici. Bylo nás tam osm.

V šest večer přišli zase a dovedli nás do stodoly. Tentokrát jsem musel na kozu, která vypadala jako střecha, po stranách měla stupačky na klečící nohy a na předloktí rukou. Když jsem si na to trupem lehnul, přicvakli mi nohy a ruce na těch stupačkách do karabin a přes pás mě k tomu připoutali řemenem. Jeden zakuklenec vzal tlustej černej řemen a začal mě s ním švihat přes vystrčenou prdel. Každá rána mě hodila trochu dopředu. Prdel mě za chvíli začla pálit, každá další rána se mi zařízla do kůže. Pak jsem si musel taky počítat. Každý číslu jsem zasténal. Nakonec mě odvázali. Prdel byla fialová s tmavýma širokýma pruhama. Když nás dovedli do klecí, napil jsem se vody z misky. Spal jsem na bříše.

O půlnoci nás vzbudili: „Mládenci, výpraskové nástroje se na vás těší. Už se nemůžou dočkat.“

Přivázali mě čelem ke kříži s roztaženýma rukama. Exekutor vzal důtky a začal mě švihat přes záda. Důtky jsou lehčí, tak se to zpočátku zdálo docela v pohodě. Ale řemínků je tam devět, takže každá rána dopadla devětkrát. Ke konci jsem skučel, zvedal nohy do vejšky, vytahoval se na rukách, ale nebylo to nic platný. Navíc jsem dostal rány i přes zadek a stehna.

Po návratu do klece jsem usnul, i když mě celý tělo bolelo.

Ráno v šest mě probudili nohou. „Vstávat, spáči, trestná hala čeká.“

Ve stodole mě přivázali za roztažený ruce k trámu ve stropě a vytáhli tak, že jsem se země dotýkal jen špičkama nohou. Roztáhli mi nohy a přicvakli je karabinama ke kruhům v podlaze. Zakuklenec vzal bič asi metr a půl dlouhej a začal. Tenhle vejprask byl nejhorší. Rány dopadaly na ramena, záda, zadek, nohy, ruce a ještě se bič otočil kolem těla, takže jsem měl prošvihnutou i kůži na žebrech, prsou a bříše. Ječel jsem a zmítal se na roztažených rukách.

V kleci jsem už nevěděl, jak mám ležet.

Takhle to probíhalo tři dny. Celý tělo mi pokrývaly čmouhy, pruhy, modřiny a strupy zaschlý krve.

Při dalších výprascích mě učili požádat o trest, poděkovat za něj, pozdravit pána a takový věci.

Za tři dny jsem se směl osprchovat a prohlídnul mě nějaký doktor, jak vypadají ty rány. Asi nenašel nic závažného, a tak nic neříkal a strážní mě zas dovedli do klece.

Stropní mříže se daly posunovat. V mé kleci byla teď ta mříž spuštěná tak, že jsem mohl bejt jen na čtyřech nebo ležet.

Miska byla prázdná.

Pak přišel jeden strážnej, vytáhnul si ji a nachcal do ní. „Vypiješ to přede mnou, abys nefixloval a nevytil to.“ Čekal tam nějakou dobu a já to nepil. „Jo?

Nesplněnej rozkaz? Tak pojď se mnou.“

Vylezl jsem z klece a šel za ním ke druhý stodole. „Povozíš se na železným koni.“ Ruce mi spoutal dozadu, zápěstí k loktům, že jsem měl paže vodorovně. Podstrčil mi schůdky k železný vodorovně upevněný tyči asi metr a půl nad zemí a pomohl mi na ni usednout. Prdel objala železnou tyč, pytlík se zmáčknu. Ještě mi na nohy zavěsil dvě vědra s vodou a přilejval do nich vodu. Mezi hekáním jsem slyšel, že tam jsou ještě nějakí kluci, taky tam vzdychali a funěli. Po hodině už jsem měl pocit, jako by prdel byla rozříznutá, rozkrok jsem necejtil. Snažil jsem se nějak nadzvednout, ale neměl jsem se o co opřít. Občas asi sundávali někoho z něčeho, protože jsem slyšel hekání. Za hodně dlouho přišli dva, sundali mi vědra z nohou a vyzvedli mě z tyče. Všecko od pasu dolů mi ztrnulo, musel jsem chvíli počkat, než se dalo jít.

V kleci ukázal dozorce na misku a já ji vypil.

Když jsem se vzbudil, byla tma a před klecí stál jinej dozorce, kalhoty měl rozepnutý a ptáka vytaženýho: „Vylez ven. Ranní chlast.“ Když jsem viděl, co ode mě chce, zůstal jsem v kleci.

„Jo, tak ty zase odmítáš poslušnost?“

Strčil do klece tyč se smyčkou na konci, nasadil mi smyčku na krk a začal táhnout. Smyčka se mi svírala kolem krku, škrtila mě, a tak jsem musel vylézt. Odvedl mě zas do tý stodoly. „Teď si zamrdáš s oslem.“ Vylezl jsem na takovýho koně, kterej měl tvar jako strmá střecha a ve prostřed z něj trčel kolík jako lidskej pták, ale tlustší a delší. Na toho ptáka jsem si musel sednout a jak jsem neměl oporu pro nohy, tak mi zajel celej do díry. Ruce mi strážnej vzadu spoutal a nohy přivázal k volným řemenům.

Druhej den mě odvedli do sprch, kde se dozorci po službě myli. Vychcali se na podlahu a musel jsem to olízat a vytřít dosucha chlupama na těle. Pak se svlíkli donaha a postavili do řady. „Šetříme mejdlem. Takže nás všechny nejdřív olížeš. Celý tělo, podpaží, prdel, ptáky. A začni.“

Začal jsem u prvního. Byl zpocenej, páchnul, v prdeli měl ulepený chlupy. Když jsem došel k druhýmu, zvedal se mi kufr. A přestal jsem. „Já už nemůžu.“

„Je to rozkaz, otroku.“ Volízal jsem ještě jednoho a vzdal jsem to.

„Nesplněnej rozkaz, čubko?“

Odvedli mě do stodoly. Podvázali mi ptáka a koule, kolem pasu zapnuli řemen s oky, ruce mi k němu připnuli ze stran, že jsem je měl přidržený u boků a ohnutý v loktech. Skrz lokty provlíkli kovovou tyč. Sundali mi obojek z krku, místo něj mi kolem hrdla omotali řetěz a vytáhli mě, že jsem stál na špičkách. Řetěz mě škrtil a dusil.

Poplácali mě dlaněma po prsech a po bříše.

Vzali plastovej obušek a začali mě švihát nad pupík. Nejdřív slabě, ale pak údery zesilovali. Uhejbal jsem do stran, otáčel se, ale šli s obuškem pořád za mnou. Břícho mě pánilo a zčervenalo. Rozbrečel jsem se. Pak vzali důtky a začli mě švihát přes bradavky.

Řval jsem, brečel, tekly mi slzy, míchaly se se slinama a kapaly na prsa a na břicho, kam dopadaly švihance důtek.

Když mě odvázali, olízal jsem všechny chlapy, kteří tam stáli.

V neděli večer mě vzali do sprch a dva nazí dozorci mě umyli. Jemně mě mydlili sprchovým gelem, vymydli mi vlasy, osušili a nasprejovali.

V pondělí pro mě přijel Filip.

„Tak co, jaký to bylo?“ ptá se.

Kleknul jsem bez řečí na kolena, sklonil hlavu k jeho nohám, políbil mu boty a jednu jeho nohu jsem si položil na rameno.

„Ty jsi nějakej vydrežůrovanej, Jakoubku. Hele, a víš, že se mi z tebe začal zvedat ocas?“

raatte@centrum.cz

www.spankboy.cz

7 (7)